

Arrest

nr. 101 698 van 25 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 18 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 januari 2013 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. OP DE BEECK en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 11 december 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op 17 december 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 30 november 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Kazachse nationaliteit te bezitten en van Oeigoerse origine te zijn. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U was woonachtig in Almaty.

Uw broer T.(...) R.(...) (99/28570B) vroeg op 02/12/1999 asiel aan in België. Zijn aanvraag werd op 12/11/2002 afgewezen door het Commissariaat-generaal. Uw broer verwierf later de Belgische nationaliteit.

Uw problemen begonnen op 19/07/2009. U nam die dag deel aan een manifestatie ter nagedachtenis van de rellen in Urumchi. U was er aanwezig samen met uw vriend S.(...) N.(...). Naar het einde van de manifestatie toe werd uw vriend door iemand benaderd die hem documenten overhandigde. Deze documenten (een identiteitskaart en een bankkaart) behoorden toe aan een zekere A.(...) die door de autoriteiten werd gezocht en die ondergedoken leefde. A.(...) werd gezocht omdat hij twee personen uit China, die verdacht werden deel uit te maken van een extremistische organisatie, naar Kazachstan had gesmokkeld. De bedoeling was dat S.(...) de documenten aan A.(...) zou overmaken.

Vlak na de overhandiging van de documenten werden S.(...) en u door de politie opgepakt. U werd in voorarrest geplaatst en ondervraagd over A.(...) en de twee personen die hij naar Kazachstan had gesmokkeld. U wist hier niets van en kende geen van deze personen. U werd vervolgens gefolterd. Uiteindelijk, na een vasthouding van twee dagen, werd u vrijgelaten met een uitreisverbod. Dit nadat S.(...) alle schuld op zich had genomen. U kende daarna geen problemen meer in verband hiermee.

Eind november 2010 ontstonden nieuwe problemen. Sinds midden oktober 2010 verbleven er drie verre familieleden uit China bij u (S.(...) A.(...), A.(...) S.(...) en diens vrouw G.(...)). Zij waren naar Kazachstan gekomen omdat ze in China werden gezocht in verband met de rellen in Urumchi in 2009. Op 21/11/2010 deed de KNB een inval in uw woning. A.(...) S.(...), zijn vrouw G.(...) en uzelf waren aanwezig. Toen u de KNB zag toekomen, ontvluchtte u via het raam het huis. U vluchtte hierna naar uw vriend M.(...), eveneens woonachtig in Almaty. U liet M.(...) hierna naar uw moeder bellen om te informeren over uw situatie. Uw moeder vertelde M.(...) dat zij bezoek had gekregen van de KNB. Ze hadden het huis doorzocht en waren naar u op zoek. Uw reispaspoort werd bij de huiszoeking in beslag genomen.

U besloot hierna het land te verlaten. Op 01/12/2010 vertrok u vanuit Almaty met de trein naar Moskou. U reisde tijdens de rit in de coupé van de wagonverantwoordelijke. In Moskou werd u door de smokkelaar van een vals paspoort voorzien waarmee u eveneens met de trein naar Orsha (Wit-Rusland) reisde. U reisde vervolgens verder naar Brest waar u twee dagen verbleef. Vanuit Brest reisde u tenslotte in een vrachtwagen naar Bremen. In Bremen werd u opgewacht door uw broer die u naar België bracht. Op 11/12/2010 kwam u aan in België. Op 17/12/2010 vroeg u asiel aan.

Tijdens uw verblijf in België vernam u dat de Kazachse autoriteiten nog steeds op zoek zijn naar u. Ongeveer twee maanden geleden werd een familielid van u door de autoriteiten overmeesterd toen hij het appartement van uw moeder binnenstapte. Men had hem per abuis voor u aanzien.

B. Motivering

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Oeigoeren met het Kazachs staatsburgerschap die het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van de Oeigoeren in China, weliswaar druk kunnen ervaren vanwege de Kazachse autoriteiten. Enkel in enkele gevallen, ten aanzien van personen met een bijzonder profiel, bv. een journalist of leiders van de Oeigoerse gemeenschap, mondde deze druk uit in ernstigere problemen.

Welnu, wat u betreft, kan niet worden gesteld dat u dergelijk profiel bezit of u zou worden toegeschreven. U zou enkel onderdak aan Chinese familieleden hebben verstrekt. Het is niet aannemelijk dat u om deze reden vervolging hebt ondergaan of te vrezen hebt. Dit blijkt eens te meer uit de vaststellingen uit het onderzoek van uw dossier.

Zo bleek dat uw verklaringen over de opvang van deze familieleden niet wisten te overtuigen.

Vooraleerst werd vastgesteld dat u de familieband met A.(...) S.(...) (en diens vrouw) niet kon duiden. Daar waar u beweerde dat Sultan Achmed een neef is van uw vader, kon u niet zeggen op welke wijze A.(...) S.(...) familie van u is. U kon enkel zeggen dat hij familie is langs vaderskant (CGVS p.11).

Hoewel u beweerde dat deze familieleden China waren ontvlucht vanwege de rellen in Urumchi (in 2009) bleek dat u hen pas opving sinds oktober 2010. U werd hierop gewezen en beweerde vervolgens dat deze familieleden eerder naar Kazachstan waren gekomen. Wanneer zij naar Kazachstan waren gekomen en waar zij dan verbleven hadden - gezien uw bewering dat u hen opving omdat zij geen andere verblijfplaats hadden dan bij u - kon u niet zeggen (CGVS p.12).

Verder werd vastgesteld dat u geen concrete invulling kon geven aan uw bewering dat deze familieleden actief waren voor een Oeigoerse beweging in China en daarom werden gezocht. Zo kon u niet zeggen voor welke Oeigoerse beweging zij actief waren en welke activiteiten zij in het kader hiervan ontplooiden (CGVS p.11-12).

Vervolgens kon u onvoldoende informatie verschaffen over de verdere lotgevallen van deze familieleden. Hoewel u beweerde dat A.(...) S.(...) en zijn vrouw in voorarrest zitten (men zou tegen hen niets kunnen ondernemen voor u gearresteerd bent) weet u niets over de verdere lotgevallen van Sultan Achmed. U vermoedde louter dat hij momenteel nog altijd in Almaty is.

Naast deze onaannemelijkheden werd er een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo beweerde u voor het Commissariaat-generaal dat uw reispaspoort op 21/11/2010, de dag dat u op de vlucht sloeg, in beslag werd genomen door de autoriteiten (CGVS p.3). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u eerder echter dat u nooit een reispaspoort heeft gehad (DVZ punt 21). U werd op deze tegenstrijdigheid gewezen en beweerde dat u een dergelijke verklaring nooit heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS p.6). Dit blijkt echter niet uit het administratief dossier.

Concluderend moet dan ook, op basis van de genoemde onaannemelijkheden in uw verklaringen en de algemene informatie over de situatie van Oeigoeren in Kazachstan, besloten worden dat deze problemen niet geloofwaardig zijn.

Wat uw problemen betreft in het kader van de betoging van 19/07/2009 moet gesteld worden dat ook zij niet weten te overtuigen. Zoals eveneens gold voor uw problemen betreffende de opvang van Chinese familieleden kan u ook wat dit probleem betreft onvoldoende informatie verstrekken om uw verklaringen aannemelijk te maken. Zo bleek u de familienaam van Adil en de namen van de twee personen die hij zou vervoerd hebben niet te kennen. Nochtans zou u omwille van hen opgepakt zijn. U zou over hen tevens ondervraagd zijn (daarbij zouden foto's zijn getoond). Dit alles veronderstelt dat de namen van deze personen op zijn minst ter sprake kwamen. Vaag bleef u ook over de reden waarom de twee gesmokkelde personen gezocht werden. U beweerde louter dat zij ervan beschuldigd worden deel uit te maken van extremistische organisaties. Welke organisaties hiermee concreet worden bedoeld kon u echter niet zeggen (CGVS p.9). Daarnaast werd vastgesteld dat u niet kon duiden op basis waarvan uw vriend S.(...) heden nog wordt vastgehouden. U beweerde dat S.(...) in de gevangenis zit maar dat u niet weet wat er concreet "in zijn schoenen werd geschoven". Op de vraag tot welke straf hij veroordeeld werd verklaarde u dit niet te weten. U verklaarde hierop dat S.(...) misschien nog steeds niet veroordeeld is en dat de zaak misschien nog steeds wordt onderzocht (CGVS p.10). Dit gebrek aan informatie is onaannemelijk daar het de kern van uw relaas raakt. Tot slot wordt opgemerkt dat u de problemen in verband met de documenten die aan S.(...) werden gegeven niet vermeldde in de eerder ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal. U vermeldde hierin louter dat u aanwezig was op de manifestatie van 19/07/2009 en dat u gearresteerd werd. U werd erop gewezen dat uw verklaring opgenomen in de vragenlijst geen melding maakt van de problemen vanwege de documenten van Adil. U beweerde hierop dat u de kans niet kreeg hier eerder over te vertellen en dat u zich moest beperken tot het voornaamste. Aangezien deze vragenlijst niettemin de belangrijkste feiten dient te bevatten, zij het dan bondig, kan deze verklaring niet weerhouden worden. Aldus kan ook aan deze problemen geen geloof worden gehecht.

Tot slot werd vastgesteld dat u tijdens uw verblijf in België op het internet profielen heeft aangemaakt op uw identiteit met bekendmaking van uw verblijfplaats (België). Dit getuigt niet van een vrees voor vervolging. Het botst eveneens met uw verklaring als zouden de Kazachse autoriteiten tot op heden uw achtergebleven familieleden viseren in een poging uw verblijfplaats te achterhalen (CGVS p.7).

Daarnaast dient te worden toegevoegd dat louter uw etnische origine evenmin aanleiding geeft om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden. Uit de informatie blijkt immers dat er de laatste jaren geen sprake is van daden van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen. Uw Kazachse identiteitskaart en uw rijbewijs (dat eerder bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd voorgelegd) zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen. Zij bevatten immers geen informatie die zou wijzen op uw problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Na een korte theoretische beschouwing stelt verzoeker dat er onvoldoende werk werd gemaakt van een concrete feitenvinding en motivering. Verzoeker stipt aan dat hem in de bestreden beslissing wordt verweten dat hij slechts weinig concrete verklaringen wist af te leggen over de familieleden die bij hem thuis hadden verbleven in 2010 omdat hij slechts van één ervan de precieze familieband kon aanduiden en vager bleef over de anderen. Thans stelt verzoeker dat het verre familie betrof, "van het zoveelste knoopsgat", en dat dit mensen waren die hij nog nooit gezien had omdat zij in feite in China woonden en op de vlucht waren voor de Chinese autoriteiten. Van zijn moeder, zo vervolgt verzoeker, vernam hij slechts flarden over de familiebanden, maar hij heeft deze nooit ingeprent. Verzoeker wijst erop dat deze personen in nood waren en hij ze geholpen heeft, zonder dat hij de precieze banden hoefde te kennen. Ook geeft verzoeker toe dat hij niet goed wist waar deze personen reeds eerder verbleven hadden, en kan hij niet precies zeggen wanneer zij Kazachstan waren binnengekomen. Verzoeker stelt wel te weten dat zij medio 2009, na de rellen in Urumchi, op de vlucht waren gegaan en na enkele omzwervingen bij hem waren beland. Volgens verzoeker bleven deze mensen ook zelf vaag over hun parcours en heeft hij niet gevraagd voor welke Oeigoerse beweging zij actief waren. Verzoeker heeft hierover zelf geen kennis, dus dan mag er niet van hem worden verwacht dat hij dit zomaar uitvindt, net zoals hij weinig afweet over het verdere lot van deze mensen. Hij weet dat A. S. en G. gearresteerd werden en nog steeds in voorarrest zouden zitten, terwijl S. niet thuis was en wellicht nog ergens in Kazachstan vertoeft, maar hij heeft deze informatie enkel via zijn oom en kan deze zelf niet checken. Met betrekking tot de gebeurtenissen van 19 juli 2009 tijdens de betoging, benadrukt verzoeker dat hij geen uitstaans had met A. die de bestemming was van de documenten, maar dat hij louter omwille van zijn aanwezigheid bij S. mee in de zaak werd betrokken. Verzoeker is van mening dat het te ver gaat dat hem wordt verweten dat hij de namen van de gesmokkelde personen niet zou kennen, terwijl deze tijdens de verhoren zeker vernoemd geweest moeten zijn. Hierbij wijst verzoeker erop dat hij de voor hem nietszeggende namen die hem bij de politiediensten onder zware druk werden voorgeschoteld, niet feilloos kan memoriseren. In de veronderstelling dat zijn ondervragers hem niet meedeelden om welke reden de twee gesmokkelden gezocht werden en tot welke extremistische organisatie zij behoorden, kan verzoeker dit ook niet weten. Het feit dat de politie hem wilde uithoren, impliceert niet dat zij het hele dossier op tafel zouden gooien. Verzoeker stelt dat het hem ook niet ten kwade kan worden geduid dat hij geen nieuws heeft over de verdere lotgevallen van S. behalve dat hij nog steeds in de gevangenis zou zitten, omdat hij enkel kan zeggen wat hij weet. De vaagheden geven volgens verzoeker eerder blijk van een eerlijk verteld relaas dan van een aangedikt en ingeprent verhaaltje. Met betrekking tot de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen omtrent zijn paspoort, merkt verzoeker op dat niet kan worden uitgemaakt hoe hij de vraag uit de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft begrepen: of hij bij zijn reis al dan niet een paspoort bij zich had of hij nooit een reispas heeft gehad. Volgens verzoeker gaat het hier om een misverstand en heeft hij bij het Commissariaat-generaal, bij een uitvoeriger relaas, het paspoort wel degelijk vermeld. Verzoeker besluit dat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van het Vluchtelingenverdrag. Volgens verzoeker is het duidelijk dat hij ernstige en systematische daden van vervolging onderging, gepleegd door de Kazachse politiediensten. Hoewel hij slechts één keer werd opgepakt en door de bekentenissen van S. vrij kon komen, meent verzoeker dat hij goed aanvoelde dat de tweede keer fataal kon zijn. Verzoeker wijst erop dat het soort daden van vervolging, met name het oproepen en arresteren voor verhoor en het mishandelen, het dreigen met geweld en het effectief plegen van geweld, bij uitstek in aanmerking komen als 'daden van vervolging'. Het kwam voor verzoeker, zo vervolgt hij, allemaal erg dreigend over, hetgeen kan worden gekaderd in de algemene vijandigheid ten aanzien van Oeigoeren, waardoor hij aanvoelde dat het zoeken van bescherming op niets zou zijn uitgedraaid. Verzoeker wijst op het subjectief element van de vrees uit de UNHCR Proceduregids en stelt dat de landeninformatie, die de problemen van Oeigoeren sterk relatieveert, hieraan geen afbreuk doet. Verzoeker wijst erop dat hij persoonlijk hard werd aangepakt en gewelddaden onderging die verder gingen dan ordinare discriminatie waardoor er reden bestaat om van vrees te spreken. Verzoeker zou niet beantwoorden

aan het profiel van hen die wel problemen kunnen vrezen, maar wijst op het gevaar om met stereotiepe profielen te werken, en stelt dat hoe dan ook uit de informatie blijkt dat etnische incidenten zich wel degelijk voordoen en dat bepaalde mensen gevisieerd kunnen worden. Hierbij vermeldt verzoeker het volgende: *“Dat de wijze waarop de Kazachse overheden verzoekers profiel inschatten, een zaak is die hun aanbelangt, en die niet door anderen kan worden gedaan;”*. De verhaalde feiten primeren volgens hem op het profiel dat men hem toeschrijft. Verzoeker besluit dat het Vluchtelingenverdrag onjuist werd geïnterpreteerd.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij herhaalt dat de feiten volgens hem volledig te catalogeren zijn onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag, maar dat, indien de Raad van oordeel zou zijn dat zijn persoonlijke situatie niet kan worden weerhouden in het kader van het Vluchtelingenverdrag, deze toch dienen te worden weerhouden in het kader van de subsidiaire bescherming aangezien de fysieke en geestelijke integriteit van verzoeker onmogelijk kan worden gewaarborgd in een land als Kazachstan indien de overheden lucht krijgen van zijn terugkeer. Volgens verzoeker is er duidelijk sprake van gewelddaden en het opleggen van vrijheidsbeperkende maatregelen zoals een uitreisverbod.

2.2. De drie door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gewezen op de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, waaruit blijkt dat Oeigoeren uit Kazachstan weliswaar druk kunnen ervaren vanwege de Kazachse autoriteiten, maar dat deze enkel ten aanzien van personen met een bijzonder profiel uitmonden in ernstigere problemen. Van verzoeker kan volgens de commissaris-generaal niet worden gesteld dat hij een dergelijk profiel heeft of dat dit hem zou worden toegeschreven. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker vervolging zou hebben ondergaan of te vrezen zou hebben omdat hij aan Chinese familieleden onderdak zou hebben verstrekt. De verklaringen van verzoeker over de opvang van deze familieleden zijn trouwens, zo wordt in de beslissing gesteld, niet overtuigend en daardoor ongeloofwaardig. De commissaris-generaal stipt vooreerst aan dat verzoeker zijn familieband met A. S. en diens vrouw niet kon duiden. Vervolgens stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker beweerde dat de familieleden China waren ontvlucht na de rellen in Urumchi in 2009, maar dat verzoeker ze pas opving in oktober 2010, terwijl verzoeker niet kon verhelderen wanneer zij naar Kazachstan waren gekomen en waar zij ondertussen verbleven hadden. Tevens bleek dat verzoeker niet concreet kon aangeven voor welke Oeigoerse beweging in China zijn familieleden actief waren en welke activiteiten zij in dat kader ontplooiden. Bovendien merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker onvoldoende informatie kan verschaffen over het wedervaren van deze familieleden. Daarnaast stelde de commissaris-generaal een tegenstrijdigheid vast in de verklaringen van verzoeker over zijn paspoort. Voor zover verzoeker zich beroept op de problemen die hij kende in het kader van de betoging van 19 juli 2009, werpt de commissaris-generaal andermaal op dat de verklaringen van verzoeker niet weten te overtuigen. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoeker de familienaam van A. en de namen van de twee personen die deze laatste zou hebben vervoerd niet te kennen, terwijl verzoeker nochtans beweert omwille van hen te zijn opgepakt en ondervraagd. Tevens werd vastgesteld dat verzoeker vaag bleef over de redenen waarom de twee gesmokkelde personen werden gezocht. Verzoeker bleek evenmin te weten om welke redenen zijn vriend S. op heden nog in de gevangenis zit. De commissaris-generaal wijst er ook op dat verzoeker bij het opmaken van de vragenlijst geen melding maakte van problemen omwille van documenten van A. die aan S. werden gegeven. Terloops wijst de commissaris-generaal erop dat verzoeker op het internet profielen heeft aangemaakt met zijn identiteit en verblijfplaats in België, hetgeen niet getuigt van een vrees voor vervolging en bovendien haaks staat op zijn bewering dat de Kazachse autoriteiten zijn

familieleden zouden viseren om zijn huidige verblijfplaats te achterhalen. De loutere Oeigoerse etnische origine van verzoeker volstaat volgens de commissaris-generaal niet om een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden.

2.5. In het kader van de asielprocedure draagt de asielzoeker een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 27 september 2006, nr. 162.792). Uit het administratief dossier blijkt dat de vrees van verzoeker gestoeld is op het feit dat sedert 16 oktober 2010 drie familieleden uit China bij hem logeerden, waarna de politie op 21 november 2010 naar zijn huis kwam en hij toen zelf gevlucht is (stuk 9, Vragenlijst DVZ, 15 maart 2011, p. 4). Volgens de verklaringen van verzoeker werd hij bedreigd met strafrechtelijke vervolging omwille van medeplichtigheid aan separatisme (Ibid.). Uit het gehoorverslag blijkt echter dat verzoeker van de drie familieleden enkel kon aangeven dat S. A. een neef was van zijn vader, en dat hij de juiste familieband met A. S. niet kende (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 21 november 2012, p. 11). De Raad merkt op dat hij deze familieleden nog nooit had gezien en dat hij van zijn moeder slechts flarden opving over deze familiebanden, ontslaat verzoeker niet van zijn verantwoordelijkheid in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht om desnoods achteraf, via zijn telefonische (Skype-)contacten met familie in Kazachstan (Ibid., p. 3) meer informatie te verzamelen over de familiale band die hij met deze familieleden uit China had. Hoewel verzoeker beweert dat hij de familiebanden niet hoefde te kennen om deze mensen in nood te helpen, mag van hem toch worden verwacht dat hij hierin is geïnteresseerd omdat het verblijf van deze mensen in zijn woning aan de basis lag van zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Door te bevestigen dat hij geen informatie heeft over het parcours dat deze personen hadden afgelegd nadat zij medio 2009 na de rellen in Urumchi waren vertrokken en vooraleer ze bij hem waren beland, onderschrijft verzoeker de conclusie van de commissaris-generaal dat zijn verklaringen over zijn familieleden uiterst vaag zijn. Gelet op zijn verklaring dat hij wordt verdacht van medeplichtigheid aan separatisme (cf. supra), zou van verzoeker minimaal mogen worden verwacht dat hij kan aangeven in welke Oeigoerse beweging zijn familieleden actief waren en wat hun concrete activiteiten waren, waartoe verzoeker blijkens het gehoorverslag in gebreke blijft (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 21 november 2012, p. 12). De Raad merkt op dat van verzoeker geenszins wordt verwacht dat hij dit zomaar uitvindt, maar dat hij wel in staat kan worden geacht om hierover meer concrete informatie in te winnen.

2.6. Van een asielzoeker mag een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht. Met betrekking tot het huidige wedervaren van de drie familieleden die hij bij zijn vlucht achterliet, stelt verzoeker dat A. S. en zijn vrouw nog steeds in voorarrest zitten, maar blijkt hij onwetend over wat er met S. gebeurd is (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 21 november 2012, p. 12). Verzoeker beweert dat hij zijn informatie enkel via zijn oom heeft, maar deze niet kan checken, maar hij toont niet aan dat hij verdere concrete initiatieven heeft genomen om meer te weten te komen over zijn familieleden en hun wedervaren. Dit klemmt des te meer aangezien uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij wel degelijk bezorgd was om het welzijn van zijn familieleden aangezien hij hen reeds vooraf had gewaarschuwd (Ibid., p. 10-11) en zei dat hij net voor zijn vlucht geprobeerd had het koppel in de kelder te verbergen, maar dat dit mislukt was (stuk 9, Vragenlijst DVZ, 15 maart 2011, p. 4).

2.7. Wat de gebeurtenissen van 19 juli 2009 betreft, merkt de Raad in de eerste plaats op dat verzoeker ter gelegenheid van het opmaken van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel meedeelde dat hij tijdens de meeting werd aangehouden en twee dagen werd vastgehouden (stuk 9, Vragenlijst DVZ, 15 maart 2011, p. 3), maar nergens melding maakte van het feit dat hij werd opgepakt omdat zijn kennis S. documenten overhandigde die toebehoorden aan A., die op zijn beurt personen vanuit China naar Kazachstan zou hebben gesmokkeld (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 21 november 2012, p. 7-8). Het feit dat verzoeker de reden voor zijn arrestatie op de Dienst Vreemdelingenzaken onvermeld liet, doet reeds twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van zijn relaas. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat de verklaringen van verzoeker over de aanleiding voor zijn arrestatie bijzonder vaag zijn, omdat hij niet de volledige naam kent van A. (Ibid., p. 8), die nochtans de hoofdverdachte bleek en evenmin de namen van de twee gesmokkelden kon noemen. De Raad merkt op dat verzoeker stelde dat hij 2 dagen na de aanhouding werd vrijgelaten (Ibid., p. 8) en dat hij sindsdien in verband met deze betoging geen andere problemen meer heeft gekend (Ibid., p. 10). Met zijn pogingen uit het verzoekschrift om het vage karakter van zijn verklaringen te weerleggen doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststelling dat zijn problemen naar aanleiding van de betoging van 19 juli 2009 elk actueel karakter ontberen.

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van zijn verklaring ontkennend antwoordde op de vraag naar een nationaal paspoort (stuk 10, Verklaring

DVZ, 15 maart 2011, punt 18), terwijl hij op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk stelde dat zijn moeder voor hem in Kazachstan een paspoort had geregeld dat bij zijn vlucht in beslag genomen werd (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 21 november 2012, p. 3). Gezien het feit dat zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken hem in het Russisch werden voorgelezen en hij door middel van zijn handtekening uitdrukkelijk bevestigde dat deze oprecht waren (stuk 10, Verklaring DVZ, 15 maart 2011, eindpagina), kan verzoeker bezwaarlijk worden bijgetreden waar hij stelt dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken de vraag niet goed zou hebben geïnterpreteerd of de tegenstrijdigheid op een misverstand zou berusten.

2.9. De Raad wenst tenslotte te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal rechtsgeldig oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.10. Wanneer het asielrelaas ongeloofwaardig is, is er geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden van het Vluchtelingenverdrag. Het betoog van verzoeker over de kwalificatie van de feiten als 'dadens van vervolging' en de perceptie door de Kazachse overheden, is slechts dienstig indien het relaas geloofwaardig zou worden bevonden, wat te dezen, gelet op wat voorafgaat, niet het geval is. Er is in elk geval geen sprake van een onjuiste interpretatie van het Vluchtelingenverdrag, zoals verzoeker beweert. De Raad merkt op dat verzoeker nergens met objectieve gegevens de vaststelling van de commissaris-generaal weerlegt die gebaseerd is op de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 13, Landeninformatie, SRB, Kazachstan, Situatie van etnische Oeigoeren (met Kazachs staatsburgerschap) in Kazachstan, 11 mei 2012) waaruit blijkt dat er geen sprake is van vervolging in Kazachstan ten aanzien van Oeigoeren zonder specifiek profiel. De subjectieve vrees waarop verzoeker zich meent te kunnen baseren, wordt trouwens in belangrijke mate ondermijnd door de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker op zijn Badoo- en Youtube-profiel prijsgeeft dat hij actueel in België verblijft (stuk 13, Landeninformatie, profiel Badoo.com; profiel youtube.com) en hij dus gemakkelijk kan worden opgespoord. Deze vaststelling valt immers moeilijk te rijmen met zijn verklaring dat men actueel in Kazachstan nog steeds naar hem op zoek zou zijn en zijn broer, neef en moeder werden ondervraagd en bedreigd om zijn huidige verblijfplaats te achterhalen.

2.11. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas kan verzoeker zich ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De blote bewering van verzoeker dat zijn fysieke en geestelijke integriteit onmogelijk kan worden gewaarborgd indien de overheden lucht krijgen van zijn terugkeer volstaat niet om een reëel risico aannemelijk te maken. Verzoeker brengt tenslotte geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.12. Er werd geen schending aangetoond van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

De drie aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng april tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN